

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
W KATOWICACH

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel./Fax (0-32) 255-26-47, Tel./Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dn. 2003-06-30

RKT-s-61/25/03/HS

DECYZJA Nr RKT-23/2003

I. Na podstawie art. 23 c) w związku z art. 23 a) ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Przedsiębiorstwa „BROKER-SERVICE” Sp. z o.o. z siedzibą w Żorach przy ul. Moniuszki 10 polegające na stosowaniu w umowach zawieranych na odległość zapisów naruszających regulacje ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.), albowiem przedsiębiorca nie informuje konsumentów, którzy zawarli umowy na odległość, o prawie odstąpienia od umowy bez podania przyczyn w terminie 10 dni w sposób określony w tej ustawie i **nakazuje się** zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 i art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. Nr 86, poz. 804 – dalej zwanej ustawą antymonopolową) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

postanawia się zobowiązać Przedsiębiorstwo „BROKER-SERVICE” Sp. z o.o. z siedzibą w Żorach przy ul. Moniuszki 10 (dalej zwanej przedsiębiorcą) do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 19,00 zł (słownie: dziewiętnaście złotych).

Uzasadnienie

W celu zbadania czy działania operatorów telewizji kablowej świadczących usługi konsumentom z terenu województwa śląskiego naruszają zbiorowe interesy konsumentów, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwanego organem antymonopolowym) przeprowadzono w urzędzie postępowania wyjaśniające. Organ antymonopolowy ustalił w tym zakresie zachowania operatorów telewizji kablowej prowadzących działalność na obszarze województwa śląskiego. W wyniku tych postępowań ustalono, że działania przedsiębiorcy naruszają zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 23 a) ustawy antymonopolowej. W zakresie świadczenia usług telewizji

kablowej przedsiębiorca świadczy usługi na rzecz konsumentów, stosuje wzorzec umowy i działa na terenie miast: Chrzanów, Gliwice, Libiąż, Trzebinia, Żory. Przedsiębiorca umowy o świadczenie usług telewizji kablowej zawiera z konsumentami na odległość, po uprzednim wyrażeniu woli do zawarcia umowy przez potencjalnego abonenta za pośrednictwem telefonu, a następnie drogą pocztową przesyłana jest umowa (karta nr 7). W postępowaniu wyjaśniającym ustalono, że przedsiębiorca zawierając te umowy nie informuje konsumentów o prawie odstąpienia od umowy.

Biorąc pod uwagę materiały zgromadzone w trakcie postępowania wyjaśniającego, w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z urzędu wszczęto przeciwko przedsiębiorcy postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na nie wywiązywaniu się z obowiązków wynikających z ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, albowiem przedsiębiorca nie informuje konsumentów, którzy zawarli umowy na odległość, o prawie odstąpienia od umowy bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie 10 dni, w sposób określony w tej ustawie.

Przedsiębiorca ustosunkowując się do zarzutu wyjaśnił, że „umowy zawierane z abonentami na odległość nie zawierają informacji o prawie odstąpienia od umowy w oparciu o zapisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, w szczególności na podstawie art. 10 ust. 3 pkt 1 i pkt 5” (karta nr 12). Przedsiębiorca zapoznał się z aktami i zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 k.p.a. strona przed wydaniem decyzji miała możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów (karta nr 15). Po zapoznaniu z materiałem zgromadzonym w sprawie przedsiębiorca poinformował o zmianie zapisu § 7 wzorca umowy, który otrzymał brzmienie „abonent ma prawo do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia” (karta nr 17).

Organ antymonopolowy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 23 a) ust. 1 ustawy antymonopolowej *przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów.* Ustawa antymonopolowa w art. 23 a) ust. 2 stanowi: *za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479(45) Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.* Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed godzącymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem (zakazanych przez przepisy innych ustaw) działaniach przedsiębiorców. Tworząc katalog działań, które będą uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca posłużył się zwrotem „w szczególności”. Oznacza to, że wskazany katalog ma charakter przykładowy. Zamiarem ustawodawcy było uznanie za praktykę działań, które naruszyły przepisy innych ustaw. W przepisie art. 23 a) ustawy antymonopolowej nie ma odwołania do konkretnych ustaw, z tego względu, że byłoby to sprzeczne z zasadami poprawnej legislacji, ale też niepotrzebnie ograniczało Prezesa Urzędu w jego decyzjach w sprawach niedozwolonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Normy materialnoprawne istotne z punktu widzenia wydania decyzji znajdują się w innych ustawach, poza ustawą antymonopolową. Organ antymonopolowy wydając decyzję, o jakiej mowa w art. 23 c) ustawy, musi zatem zastosować inne ustawy i na podstawie ich przepisów ocenić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne. Przesłankami zastosowania art. 23 a) ust. 1 powołanej ustawy w przedmiotowej sprawie jest wykazanie bezprawności działań przedsiębiorcy polegających na naruszeniu zbiorowych interesów konsumentów.

Wobec powyższego, aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie następujących dwóch przesłanek:

- bezprawne działanie przedsiębiorcy,
- działanie powyższe narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Definicję konsumenta zawiera art. 384 § 3 Kodeksu cywilnego i *za konsumenta uważa się osobę, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą*. Definicja ta zawarta jest także w art. 4 pkt 11 ustawy antymonopolowej.

Każdy przedsiębiorca w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej zgodnie z art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego zobowiązany jest do należytej staranności, a w przypadku zawierania na odległość umów z konsumentami - do przestrzegania przepisów i postępowania zgodnie z wymogami ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...).

Ustawa z dnia 2 marca 2000r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.- zwana w niniejszej decyzji ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów), w rozdziale 2 stanowi o umowach zawieranych na odległość. Umowy zawierane z konsumentami bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, są umowami na odległość, jeżeli kontrahentem konsumenta jest przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność. Regulacje prawne tej ustawy obejmują także przedkontraktowe działania przedsiębiorcy. Jak ustalono przedsiębiorca zawiera z konsumentami umowy na odległość.

Zapis art. 7 ust. 1 tej ustawy stanowi – *konsument, który zawarł umowę na odległość, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w terminie dziesięciu dni ustalonym w sposób określony w art. 10 ust. 1*. Powołany przepis art. 10 ust. 1 stanowi - *termin dziesięciodniowy, w którym konsument może odstąpić od umowy, liczy się od dnia wydania rzeczy, a gdy umowa dotyczy świadczenia usługi – od dnia jej zawarcia*.

Tak więc zgodnie z powołaną regulacją, wyrażenie przez konsumenta zgody na rozpoczęcie realizacji świadczenia w czasie biegu 10-dniowego terminu, powoduje utratę prawa do odstąpienia. Początek biegu terminu do odstąpienia liczy się od daty zawarcia umowy. Podjęcie przez konsumenta ryzyka wykonania umowy oznacza dorozumiane zrzeczenie się ochrony.

Zgodnie z zapisem art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...) - *nie jest dopuszczalne zastrzeżenie, że konsumentowi wolno odstąpić od umowy za zapłatą oznaczonej sumy (odstępne)*. Stosownie do zapisu art. 7 ust. 3 *w razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. To co strony świadczyły ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Jeżeli konsument dokonał jakichkolwiek przedpłat, należą się od nich odsetki ustawowe od daty dokonania przedpłaty*. Zgodnie z wolą ustawodawcy, uprawnienie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni ma charakter bezwarunkowy. W celu uniknięcia wątpliwości powołany przepis wprowadza wyraźny zakaz odstępnego. Nakaz zapłaty odsetek ustawowych od ewentualnych przedpłat jest uzasadniony okolicznością, iż chodzi o odsetki za władanie cudzymi pieniędzmi. Koszty zwrotu świadczeń nie obciążają konsumenta.

Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów(...) określa ciążący na przedsiębiorcy zakres obowiązku informacyjnego. Zapis art. 9 ust. 1 wyszczególnia informacje jakie przedsiębiorca zobowiązany jest udzielić konsumentowi, w sytuacji gdy umowa zawierana jest na odległość. Zgodnie z zapisem art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy *konsument powinien być poinformowany, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, o prawie odstąpienia od umowy w terminie 10 dni, ze wskazaniem wyjątków, o których mowa w art. 10 ust. 3*. Informacje, o których mowa w art.

9 ust. 1, powinny być sformułowane jednoznacznie, w sposób zrozumiany i łatwy do odczytania. Przedsiębiorca jest obowiązany do potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia. Szeroko ujęty obowiązek informacyjny jest jednym z filarów ochronnego reżimu umowy zawieranej na odległość. Zasadą jest udzielanie informacji przez przedsiębiorcę w sposób nieprzymuszony, samorzutnie, nie zaś tylko umożliwienie konsumentowi jej uzyskania, w razie inicjatywy konsumenta.¹ Propozycja zawarcia umowy jest momentem granicznym, oznaczeniem najpóźniejszego terminu, kiedy ma nastąpić udzielenie informacji wyprzedzającej. W przypadku umów zawieranych na odległość konsument winien być poinformowany, że ma prawo odstąpienia od umowy bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie, w terminie 10 dni od zawarcia umowy. Powyższe prawo konsumenta skutkuje określonymi w ustawie obowiązkami przedsiębiorcy.

Ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów(...) w art. 16 określa sytuacje wyłączenia spod reżimu prawnego umów zawieranych na odległość wyszczególniając, kiedy przepisów o umowach zawieranych na odległość nie stosuje się. W powołanym przepisie nie jest wyszczególniona działalność operatora telewizji kablowej.

Wyjątki od prawa odstąpienia od umowy reguluje art. 10 ust. 3 ustawy, wskazując szczególne rodzaje umów (znamiennie przedmiotem świadczenia, charakterem świadczenia, terminem jego spełnienia lub typem umowy)². Przedsiębiorca ustosunkowując się do zarzutów postanowienia o wszczęciu postępowania uznał, że umowy zawierane z abonentami na odległość nie zawierają informacji o prawie odstąpienia od umowy na podstawie art. 10 ust. 3 pkt 1 i pkt 5 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (karta nr 12).

Zgodnie z zapisem art. 10 ust. 3 tej ustawy, *jeżeli strony nie umówiły się inaczej, prawo odstąpienia od umowy zawartej na odległość nie przysługuje konsumentowi w wypadkach:*

- według pkt 1 - *świadczenia usług rozpoczętego za zgodą konsumenta, przed upływem terminu, o którym mowa w art. 7 ust. 1;*

- według pkt 5 - *świadczeń, które z uwagi na ich charakter nie mogą zostać zwrócone lub, których przedmiot ulega szybkiemu zepsuciu.*

Przedsiębiorca, który nie poinformował konsumentów o przysługujących im uprawnieniu nie może powoływać się na powyższą regulację.

Przedsiębiorca w toku przedmiotowego postępowania poinformował organ antymonopolowy o zmianie § 7 wzorca umowy i wprowadzeniu zapisu „abonent ma prawo do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia”. Tym zapisem przedsiębiorca umożliwił abonentowi skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy. W świetle ustawy antymonopolowej wprowadzenie przedmiotowego zapisu do wzorca umowy nie stoi na przeszkodzie w wydaniu przedmiotowej decyzji, ponieważ zaistniały łącznie przesłanki konieczne do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z art. 100g ustawy antymonopolowej *nie wszczyna się postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano ich stosowania upłynął rok*. Intencją ustawodawcy jest prowadzenie postępowania nawet wówczas, gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania przedmiotowych praktyk. Ustawodawca nie zawarł w ustawie antymonopolowej przepisu, który pozwalałby na uznanie stosowanej praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i jednocześnie stwierdzającej zaniechanie jej stosowania. Jak wykazano przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), co skutkuje wydaniem decyzji na podstawie art. 23 c) ustawy antymonopolowej uznającej jego działanie za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Nawet jeśli zaprzestano praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów organ antymonopolowy może na podstawie art. 23 c) ustawy wydać decyzję, w której uzna praktyki za naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz nakaze przedsiębiorcy zaniechania ich stosowania. Zaprzestanie

¹ Ewa Łętowska. Ochrona niektórych praw konsumentów. Komentarz. 3 wydanie C.H.Beck Warszawa 2001r. str. 57

² Ewa Łętowska Zarys prawa. Prawo umów konsumenckich. Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2002; str. 283

jest terminem proceduralnym stosowanym do liczenia przedawnienia, odnosi się do jednorazowej czynności nieodwracalnej, wskazuje punkt w czasie, od którego powinno się liczyć przedawnienie. Zaniechanie jest terminem materialnoprawnym określającym skutki decyzji, oznacza ono określone w czasie powstrzymanie się przedsiębiorcy od stosowania praktyk. Obowiązki przedsiębiorcy wynikające z treści decyzji muszą więc być realizowane w przyszłości, od dnia uprawomocnienia się decyzji. Wydana decyzja jest gwarancją dla konsumentów, że przedsiębiorca będzie związany jej ustaleniami w przyszłości.

Przedsiębiorca nie wywiązywał się z obowiązków nałożonych ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów (...) i tym samym jego działanie stanowi naruszenie powołanego aktu prawnego i jest bezprawne. Prawa konsumenta określone są w powołanej ustawie. Nie udostępnianie konsumentowi zakresu informacji o przysługujących uprawnieniach, do czego zobowiązany jest przedsiębiorca w umowach zawieranych na odległość, stanowi naruszenie przepisów prawa materialnego, stąd działanie przedsiębiorcy jest bezprawne.

Spełniona więc została pierwsza przesłanka konieczna do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Ustawa antymonopolowa reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, co wynika z treści art. 1 ust. 2 tej ustawy. Zbiorowy interes konsumentów znaczy dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą antymonopolową dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, jak i wtedy, gdy działania te wywołują inne niekorzystne zjawiska. Ustawa antymonopolowa w odniesieniu do konsumentów chroni ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Działaniami antykonsumentckimi są jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. W niniejszej sprawie ingerencja organu antymonopolowego jest uzasadniona, albowiem służy ochronie tak pojętej ochronie interesów konsumentów.

Zdaniem organu antymonopolowego zakwestionowane w przedmiotowej decyzji działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu w umowach zawieranych na odległość zapisów naruszających regulacje ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów (...), albowiem przedsiębiorca nie informuje konsumentów, którzy zawarli umowy na odległość, o prawie odstąpienia od umowy bez podania przyczyn w terminie 10 dni w sposób określony w tej ustawie - godzi w zbiorowy interes konsumentów. Do stwierdzenia stosowania przedmiotowej praktyki niezbędne jest wykazanie, iż bezprawne działanie przedsiębiorcy godzące w interes konsumentów, dotyczy tzw. zbiorowego interesu konsumentów. Działania przedsiębiorcy dotyczą konsumentów naruszając ich prawa na szeroką skalę. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować, gdyż dotyczy konsumentów, z którymi zawarto umowy na odległość, jak i potencjalnych abonentów. Stąd za udowodnione należy uznać stosowanie przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 23 a) ustawy antymonopolowej. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż w niniejszej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów i tym samym zasadne było podjęcie działań przewidzianych w ustawie antymonopolowej dla odpowiedniej ochrony konsumentów.

Jak wykazano powyższe działanie przedsiębiorcy godzi w zbiorowe interesy konsumentów. Spełniona została zatem druga przesłanka konieczna do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W przedmiotowej sprawie zaistniały łącznie obie przesłanki konieczne do uznania zachowania przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów to jest: bezprawne działanie przedsiębiorcy i naruszenie zbiorowych interesów konsumentów.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 72 ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku organ antymonopolowy stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania.

Niniejsze postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte z urzędu. W wyniku tego postępowania organ antymonopolowy w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 19,00 zł związane z korespondencją pomiędzy organem antymonopolowym a przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 19,00 zł (słownie: dziewiętnaście złotych).

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie II sentencji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010101078782231000000, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Na postanowienie zawarte w punkcie II niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral